

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

25. září 2016

ZASLALI:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH,
ANGLE

ČTENÍ: 1. PARALIPOMENON 8, EZECHIEL 21, LUKÁŠ 18

Pokora

Dnešní kázání bude založené na raném období Šalomounova života. Zamysleme se nad jeho postavou plnou pokory a nad tím, jak můžeme my sami co nejlépe pokory dosáhnout. Nabádání zakončíme úvahou nad absolutním příkladem pokory v životě Pána Ježíše Krista.

Když se podíváme na první knihu Královskou, v prvních kapitolách pozorujeme, že se v životě jak Davida, tak Šalomouna jednalo o bouřlivé časy. V **kapitole 1** vidíme, že David zestárl, jak čteme ve **verši 1**: „*Král David zestárl a dosáhl vysokého věku*“ a opět ve **verši 15 kapitoly 1**: „*Král totiž byl už velmi starý.*“ A s fyzickým úpadkem přišla hrozba od Adonijáše, jeho čtvrtého syna, který chtěl uchvátit trůn, jak čteme ve **verši 5 (1. Královská 1)**: „*Adonijáš, syn Chagítin, se vynášel: Kralovat budu já.*“ Ve **verši 39 kapitoly 1** vidíme, že aby se předešlo tomu, že by se Adonijáš zmocnil trůnu, musel být Šalomoun bezodkladně korunován v Gíchónu. V **kapitole 2** se v **10. verši** dočítáme o smrti Davida a ve **verši 25** vidíme zemřít Adonijáše: „*Král Šalomoun to zařídil prostřednictvím Benajáše, syna Jójadova. Ten ho skolil; tak zemřel.*“ A nakonec pozorujeme jak ve verši 12, že Šalomounovo království „*se velmi upevnilo*“, tak ve verši 46, že království se „*v ruce Šalomounově upevnilo*“.

Když docházíme ke **kapitole 3**, čteme ve **verši 5**, že se Hospodin zjevil Šalomounovi ve snu: „*V Gibeónu se Šalomounovi ukázal v noci ve snu Hospodin. Bůh řekl: Žádej, co ti mám dát*“? První věc, které si v Šalomounově odpovědi na tuto otázku všimneme, je opakované užití fráze „*tvůj služebník*“; ve **verších 7-9** se objevuje třikrát. Tento jazyk pokory můžeme sledovat i dále ve větě ve **verši 7**: „*Jsem příliš mladý, neumím vycházet a vcházet.*“ Když se zastavíme, abychom se zamysleli nad Šalomounovým věkem a postavením, nepřipadá nám na první pohled příliš mladý; v **kapitole 2, verši 6** vidíme, že David říká Šalomounovi: „*Zachovej se podle své moudrosti*“ a ve **verši 9** jej David popisuje jako „*moudrého muže*“. David tedy nevnímá svého syna jako dítě nebo jako příliš mladého. Z Davidových inspirovaných poznámek vidíme, že Šalomouna respektuje a má o něm vysoké mínění. A co více, Šalomoun byl pomazán v **1. kapitole** s velkou slávou a tato událost byla doprovázena jásotem lidské radosti tak hlasitým, že v **1. Královské 1:40** čteme, že „*země od toho hluku až pukala.*“ A konečně v **kapitole 2 a verši 12** čteme, že „*jeho království se velmi upevnilo.*“ Na první pohled jsou všechny tyto zmínky v přímém protikladu k tomu, že se Šalomoun sám označuje za příliš mladého; zdá se, že je schopným vůdcem, kterého si jeho otec váží. Lidé do něj vložili svou důvěru jakožto do nového krále a radovali se nad jeho nástupem na trůn. Šalomoun však přesto sám sebe vidí v skromné pozici nedozrálého člověka. Proč tomu tak je? Považovali bychom se v jeho postavení také za příliš mladé?

Možná jste si všimli, že v **kapitole 3** není Šalomounův popis sebe sama jako „*příliš mladého*“ přímo vztažen k pokoře. Proč bychom z toho tedy měli vyvozovat závěr, že mezi těmito dvěma věcmi je nějaký vztah? Byl Šalomoun opravdu pokorný? Někoho, kdo je příliš mladý, bychom samozřejmě považovali za příklad pokory. Velmi mladý člověk musí fyzicky neustále vzhlížet k ostatním, je příliš malý a dospělí kolem něj jsou vysocí a mocní. Velmi mladí lidé jsou zcela závislí na svých rodičích ohledně uspokojování veškerých potřeb. Abychom však pochopili, že Bible ustanovuje vztah mezi dítětem a pokorou, musíme se obrátit k Novému zákonu a k

Matoušovi 18. Vidíme zde učedníky shromážděné ve městě Kafarnaum, kterak se dohadují, kdo bude největší v Království. V **Matoušovi 18:1-6** tedy čteme: „*V tu hodinu přišli učedníci k Ježíšovi s otázkou: Kdo je vlastně největší v království nebeském? Ježíš zavolal dítě, postavil je doprostřed a řekl: Amen, pravím vám, jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského. Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je největší v království nebeském. A kdo přijme jediné takové dítě ve jménu mém, přijímá mne. Kdo by svedl k hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří ve mne věří, pro toho by bylo lépe, aby mu pověsili na krk mlýnský kámen a potopili ho do mořské hlubiny.*“ Zde tedy můžeme vidět, jak je postulován vztah mezi pokorou a přirozeností malého dítěte, když Ježíš tyto dvě věci spojuje ve svém ponaučení pro učedníky.

V Ježíšově odpovědi učedníkům také můžeme rozpoznat charakteristický znak Šalomounova života, o němž jsme četli v **1. Královské v kapitole 3**. Stal se podobným malému dítěti, a zároveň byl největším v království Izraele. Později v **kapitole 3** ve **verši 28** čteme, že pro jeho moudrost „*celý Izrael... jala bázeň před králem*“. Vhled do toho, jak k tomu došlo, získáváme také skrze to, že Ježíš použil slovo „obrátit se“, což v důsledku znamená, že to není náš přirozený stav. Když se nad sebou zamyslíme, je nám jasné, že to je naprostá pravda. Nejsme od přirozenosti pokorní, že? Řecké slovo pro „obrácený“ (strophé) lze pravděpodobně lépe přeložit jako „otočený“, neboť v každém jednotlivém případě jeho použití se jedná buď o „otočení“ nebo o „otočený“, a jako „obrácený“ je přeloženo pouze jednou z osmnácti případů, které se vyskytují v Bibli. Toto obrácení se k pokorě je tudíž aktivním procesem, který z naší strany vyžaduje úsilí. Musíme se obrátit zády k naší smyslné přirozenosti a napodobit příklad Šalomouna a našeho Pána Ježíše. Když se opět vrátíme k **verši 2 Matouše 18**, všimáme si, že předtím, než Ježíš řekne cokoli o hierarchii v Království, konstatuje, že je nezbytné stát se podobnými malým dětem, abychom do Království vůbec mohli vstoupit. Je to tedy nesmírně důležité.

Když se tedy vrátíme zpět k ranému životu Šalomouna v **1. Královské v kapitole 2**, zdá se, že nám písmo pomáhá pochopit, proč Šalomoun spatřoval sám sebe v tak skromné pozici. Vidíme, že Šalomoun se považoval za příliš mladého, za dítě před Hospodinem, neboť se na Hospodina naprosto spoléhal, důvěřoval Jeho rozhodnutím a jeho slitovné povaze. Právě z této skromné pozice jej pak Bůh povýšil na nejmoudřejšího krále, jakého svět kdy znal, když předtím vyslyšel jeho modlitby. Ve **verších 23-24** vidíme Šalomounovo vyznání, že Bůh má pod kontrolou celý jeho život. Tak ve **verších 23-24 1. Královské 2** čteme: „*A král Šalomoun přísahal při Hospodinu: „Ať se mnou Bůh udělá, co chce! Adonijáš vyřkl rozsudek sám nad sebou. Jakože živ je Hospodin, který mě pevně posadil na trůn mého otce Davida a který mi podle svého slova vybudoval dům, ještě dnes Adonijáš zemře!*“ Vidíme, že si Šalomoun uvědomuje, že pouze díky ruce Hospodina byl pozvednut a posazen na trůn svého otce. Uvědomuje si, že to není díky jeho vlastní síle nebo dědictví. Připisuje svůj úspěch výhradně Hospodinu, a to je pro nás nesmírně cenným ponaučením, že, bratři a sestry? Vidíme, že je malým dítětem, když si uvědomuje, že pouze díky Bohu se stal králem. Hospodin řídil všechny události v jeho životě a on byl jako malé dítě, v každém ohledu vedené svým Otcem. Když se zastavíme, abychom se zamysleli nad skutečností, že pokud si Šalomoun, který byl učiněn králem izraelského národa, což byla pozice spojená s velkou mocí a zodpovědností, uvědomil, že svou mocenskou pozici dostal pouze díky ruce Hospodinově, i my bychom měli vše ve svém životě připisovat Bohu. I my bychom měli přijmout jeho ruku, která nás vede naším životem, a děkovat Hospodinovi za jakýkoliv úspěch nebo požehnání, kterého se nám v životě dostalo.

Nyní se zamyslíme nad naším Pánem Ježíšem Kristem, kterého jsme si dnes přišli připomenout v chlebu a ve víně, a nad jeho příkladem dokonalé pokory. Známe ona slavná slova ohledně Ježíše v **Zacharjášovi 9:9**: „*Rozjásěj se, sijónská dcero, dcero jeruzalémská,*

propukni v hlahol! Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a zachráněný, pokořený, jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti.“ Můžeme zde pozorovat, že Ježíš je popsán jako „pokořený“, což se objevuje v Novém zákoně jako „tichý“,^{1/2} a vidíme, že Ježíš popisuje sám sebe jako „tichého“ a „pokorného srdce“ v **Matoušovi 11:29**: „*Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočínutí svým duším.*“ Když si uvědomíme, že Ježíš má postavení Syna Božího, Hospodina představitele na zemi, že má moc požádat svého Otce a svolat „12 legií andělů“, pak spatřujeme v jeho životě příklad dokonalé pokory. Přesto, že měl nesmírnou moudrost a moc, byl poslušen vůle svého Otce a byl ochoten podstoupit pokoření a strašlivou smrt, aby nám mohl poskytnout spásu a jednat podle vůle svého Otce. O tomto přístupu plném pokory čteme ve **Filipském 2:5-11**: „*Necht' je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.*“ Měli bychom se proto snažit osvojit si jeho pokorný přístup a být zcela poslušní vůle našeho Otce. Měli bychom se v pokoře sklonit před dokonalým příkladem, který nám dává.

Bratr Peter Rushforth: Cardiff, VB 28.09.16

---

¹ Matouš 21:5

² Je zajímavé, že předobraz tohoto výjevu můžeme pozorovat v životě Šalomounově, který byl rovněž pokořený a tichý a vjel do Jeruzaléma na mezkyni, viz 1. Královská 1:33.